

stedbarnsadoptioner. Denne godkendelse skal efter udvalgets forslag træde i stedet for en plejetilladelse efter den sociale bistandslovs § 65.

Flertallet af de hørte myndigheder m. v. har imidlertid taget afstand fra en så vidtgående udvikelse af området for adoptionsundersøgelse og -godkendelse, herunder fra forslaget om at lade en godkendelse efter adoptionsloven træde i stedet for en plejetilladelse.

Justitsministeriet er ligesom udvalget af den opfattelse, at der bør tillægges hensynet til at undgå u hensigtsmæssige anbringelser af adoptivbørn betydelig vægt. I lighed med flertallet af de hørte myndigheder m. v. stiller man sig imidlertid tvivlende over for, om dette hensyn gør det nødvendigt at foretage en så væsentlig ændring af den gældende ordning som foreslået af udvalgets flertal. Der foreligger ikke nogen opgørelse over, i hvilket omfang der i dag forekommer u hensigtsmæssige anbringelser. Man har derfor ikke noget sikkert kendskab til behovet for den af flertallet foreslåede ændring. Ved familieadoptioner inden for den nærmeste familie eller i andre tilfælde, der må ligestilles hermed, således hvor der består et særligt tilknytningsforhold, f. eks. gennem nært og længerevarende bekendtskab mellem adoptanterne og barnets biologiske forældre, vil det efter justitsministeriets mening ikke være rimeligt at stille krav om gennemførelse af en omfattende undersøgelses- og godkendelsesprocedure. En sådan undersøgelse vil i disse tilfælde let kunne føles som en unødigt krænkende indtrængen i privatlivets fred fra det offentlige side.

For så vidt angår *udenlandske* børn vil det efter justitsministeriets mening være rigtigst at ophæve den eksisterende forskel mellem adoption af børn fra de øvrige nordiske lande, herunder først og fremmest finske børn, og andre udenlandske børn. I sager om adoption af nordiske børn vil kontakten mellem adoptivforældrene, barnet og dettes biologiske forældre ofte være ringe, så at forholdet reelt svarer til eller nærmer sig anonyme adoptioner.

Det foreslås herefter, at der stilles krav om godkendelse ved alle adoptioner, hvor der ikke foreligger en forudgående snæver forbindelse mellem ansøgeren og barnet eller dets forældre. Efter forslaget fastsætter justitsministeren nærmere retningslinjer for, i hvilke tilfælde godkendelse herefter er unødvendig.

b. Den undersøgende myndighed.

Udvalget har her især overvejet, om kompetencen til at undersøge og godkende vordende adoptanter bør ligge på lokalt, regionalt eller

centralt plan. Om udvalgets overvejelser for og imod en centraliseret ordning henvises til betænkningen s. 39 ff.

Udvalget foreslår, at undersøgelses- og godkendelseskompetencen henlægges til de amtskommunale socialcentre på regionalt plan (i København til magistraten, på Frederiksberg til kommunalbestyrelsen).

Blandt de hørte myndigheder har der været overvejende tilslutning til dette forslag. Indenrigsministeriet har imidlertid peget på, at en ordning, hvorefter der ved lov tillægges den kommunale forvaltning eller kommunale embedsmænd adgang til selvstændigt — dvs. uafhængigt af amtsrådet — at træffe afgørelse, vil være i strid med de grundlæggende principper i den kommunale styrelseslovgivning.

Justitsministeriet har derfor overvejet som en alternativ mulighed at foreslå undersøgelses- og godkendelsesbeføjelsen henlagt til det amtskommunale social- og sundhedsudvalg. Hverken socialministeriet eller de kommunale organisationer har imidlertid kunnet tilslutte sig en sådan løsning. Socialministeriet har fremhævet, at det amtskommunale social- og sundhedsudvalg ikke har kompetence til at træffe afgørelse i sager om enkeltpersoner efter den sociale lovgivning.

På baggrund heraf foreslås det, at der etableres en ordning, hvorefter godkendelse meddeles på regionalt plan af samråd, oprettet ved de amtskommunale socialcentre (Københavns magistrat, det sociale udvalg på Frederiksberg). Herved opnås det, at kompetencen henlægges til et organ, hvis medlemmer er særligt sagkyndige i adoptionsspørgsmål. En tilsvarende ordning er ved lov nr. 254 af 12. juni 1975 gennemført for så vidt angår behandling af ansøgninger om tilladelse til svangerskabsafbrydelse og sterilisation.

c. Rekurs, tilsyn og udvælgelse.

Udvalget går i betænkningen s. 46-48 ind for, at der fortsat bør være adgang til at påklage afslag på en ansøgning om at blive godkendt som adoptant. Man finder imidlertid, at den nuværende ordning, hvorefter klage sker til justitsministeriet, der hører sundhedsstyrelsen i lægelige spørgsmål, næppe er hensigtsmæssig. Efter udvalgets opfattelse bør det sikres, at klageinstansen har en bredere sagkundskab til rådighed end de regionale godkendende organer. Klageinstansen bør derfor efter udvalgets opfattelse bestå af jurister, socialrådgivere og psykologer samt speciallæger i pædiatri, voksen- og børnepsykiatri og intern medicin. Da der næppe er